

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Rgm YANNA Co, s.r.o.**, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2005, č. j. 5662/130/2003-Šp, ve věci daně z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí roku 2000, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 8. 2007, č. j. 31 Ca 55/2007 – 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud“), kterým tento soud zamítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 5. 4. 2005, č. j. 5662/130/2003-Šp (dále též „správní orgán“), jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové ze dne 10. 9. 2001, č. j. 91055/02/228912/3152, platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí roku 2000 ve výši nadměrného odpočtu 12 624 Kč.

Protože kasační stížnost neobsahovala zákonem stanovené náležitosti, stěžovatel byl usnesením krajského soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 31 Ca 55/2007 - 61, vyzván: v bodě a) k zaplacení soudního poplatku ve výši 3000 Kč, v bodě b) k doplnění kasační stížnosti o náležitosti požadované ust. § 106 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a v bodě c) k předložení plné moci advokáta, který jej v řízení o kasační stížnosti bude zastupovat v souladu s ust. § 105 odst. 2 s. ř. s., a to ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení tohoto usnesení. Tato výzva obsahovala rovněž poučení, že nebude-li vyhověno výzvě pod bodem b) a c), tj. stěžovatel ve stanovené lhůtě neodstraní vady podání, předloží krajský soud věc po uplynutí lhůty Nejvyššímu správnímu soudu v Brně k rozhodnutí, který v případě, že nebude moci pro nečinnost stěžovatele v řízení pokračovat, řízení ukončí v souladu s ust. § 37 odst. 5 s. ř. s., aniž by rozhodl ve věci samé. Z předloženého soudního spisu vyplývá, že shora označené usnesení krajského soudu bylo stěžovateli doručeno ve středu dne 7. 11. 2007.

Stěžovatel odstranil pouze vady uvedené pod písm. a) a b), tj. uhradil soudní poplatek ve výši 3000 Kč a doplnil kasační stížnost o náležitosti požadované ust. § 106 odst. 1 s. ř. s., avšak pokud jde o doložení plné moci advokáta, zůstal do dnešního dne nečinný.

Podle ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Nepředložení plné moci advokáta brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínky řízení, který však ani po výzvě a poučení soudu nebyl odstraněn, takže v dané věci jsou splněny zákonné podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s.

Kromě shora uvedeného je dále nutno uvést, že z obsahu předloženého soudního spisu vyplynulo, že krajský soud již dříve v předmětné právní věci rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 20. 3. 2006, č. j. 31 Ca 123/2005 - 23, kterým žalobě podané stěžovatelem vyhověl a rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti správního orgánu však byl uvedený rozsudek krajského soudu zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2007, č. j. 7 Afs 109/2006 - 44, a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

V odůvodnění svého rozhodnutí Nejvyšší správní soud vyslovil pro krajský soud závazný právní závěr ohledně aplikace vybraných ustanovení právních předpisů, zejména krajskému soudu vytkl, že nesprávně zhodnotil postup správce daně jako postup v rozporu s ust. § 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.

Krajský soud, vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, znovu přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V odůvodnění napadeného rozhodnutí krajský soud vycházel z argumentace obsažené ve shora citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Vázanost právním názorem Nejvyššího správního soudu vyplývá z ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. a znamená povinnost krajského soudu, jehož rozhodnutí bylo zrušeno,

respektovat v novém rozhodnutí právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. V případě opakované kasační stížnosti směřující proti novému rozhodnutí krajského soudu pak lze toliko namítat, že se tento soud závazným názorem Nejvyššího správního soudu neřídil. Uvedené závěry Nejvyšší správní soud vyslovil již ve svém rozhodnutí ze dne 8. 4. 2005, č. j. 7 Azs 338/2004 - 106, publikovaném na www.nssoud.cz: „Pokud se stěžovatel v kasační stížnosti podané proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, dovolává stížních důvodů v předchozí kasační stížnosti již jednou uplatněných a Nejvyšším správním soudem věcně přezkoumaných, je kasační stížnost v této části nepřijatelná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.“

Z výše uvedeného vyplývá, že účelem ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je zamezit opakovanému přezkumu Nejvyššího správního soudu ve věcech, ve kterých již jedenkrát svůj právní názor na výklad práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil, jako tomu bylo v předložené věci. Podrobení takového rozhodnutí krajského soudu novému přezkumu v rámci řízení o kasační stížnosti by bylo nadbytečným a postrádajícím smysl.

V nyní posuzované věci byla Nejvyššímu správnímu soudu předložena kasační stížnost podaná druhým z účastníků předcházejícího řízení (žalobcem), jehož žaloba byla krajským soudem zamítnuta poté, co tento respektoval právní závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v jeho předchozím rozhodnutí. V kasační stížnosti stěžovatel brojí proti nesprávnému právnímu posouzení, když v tomto konkrétním případě kasační námitka poukazuje na nerespektování závazného právního názoru ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., věty za středníkem, nepřichází u tohoto stěžovatele z povahy věci v úvahu a ani nebyla uplatněna. Z uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud nemohl dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost je podle shora citovaného ustanovení s. ř. s. nepřijatelná.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh (v tomto případě kasační stížnost), je-li podle tohoto zákona nepřijatelný. Nejvyšší správní soud proto ze všech shora uvedených důvodů (tj. nedostatku jedné z podmínek řízení a nepřijatelnosti) kasační stížnost, za použití § 120 s. ř. s., odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu